

17 සිල් පිරිනැමීමට වත් පුරමු

වතනං න පරිපුරෙතො න සීලං පරි පුරති
 අසුදධසීලො දුපපඤ්ඤා විතොකගගං න විනදති
 විකඛිතත විතො නෙකගගො සදධමමං න ච පසසති
 අපසසමානො සදධමමං දුකඛා න පරිමුඤ්චති
 (විනය විනිවිඡය -වත්තක්ඛන්ධකය)

වත් සම්පූර්ණ නොකරන තැනැත්තා ශීලය සම්පූර්ණ නොකරයි. ශීල ශුද්ධිය නැති අනුවණයා එකඟ බවක් නොලබයි. විකෂිප්ත වූ එකඟ නොවූ සිත් ඇති තැනැත්තා ධර්මය නොදකී. ධර්මය නො දක්නේ දුකින් නොමිදේ.

ගිහිගෙය අතහැර සසුනෙහි පැවිදි වූ භික්ෂූන් වහන්සේට මාපියන් නැත. වෙනත් උදව් උපකාර කරන නෑහිතමිතුරන් නැත. සේවක සේවිකාවන් නැත. තමන්ගේ කටයුතු තමා ම කර ගැනීම බුදුසසුනෙහි ලොකු කුඩා සෑම භික්ෂූන් වහන්සේ කෙනෙකුගේ ම පිළිවෙත යි. මෙහි දී තමන්ගේ ශාරීරික පිරිසිදු කමේ පටන් ආවාස පිරිසිදු කරගැනීම, ආරාමය පිරිසිදුව තබාගැනීම, ඇතුළු කොට ඇති පන්සලේ සිදුකළ යුතු කුදු මහත් කටයුතු සියල්ල ම භික්ෂූන් වහන්සේ නමකට තමන්ගේ කටයුතු ය. ඒ කටයුතු වෙන කෙනෙකු කරනු ඇතැයි කියා මග හැර සිටීමට කිසිම භික්ෂූන් වහන්සේ නමකට ඉඩක් නැත. සංඝරත්නයේ සාමිච්චිපටිපන්න ගුණය වන්නේ ද මෙය යි. මේ නිසා වතාවත කිසිදු හේදයකින් තොරව සෑම භික්ෂූන් වහන්සේ කෙනෙකු විසින් ම ඉටුකළයුතු වගකීමකි.

භික්ෂූන් වහන්සේ නමක් ලස්සන වන්නේ හිස මුඩුකළ විට ය. පිරිමඩුළු කොට සිවුරු පෙරවූ විට ය. පන්සලක් ලස්සන වන්නේ අතුපතු ගා පිරිසිදුව තිබෙනවිට ය. ඒ නිසා තමන් වහන්සේ ප්‍රසන්නව වෙසෙනවා සේ ම තම පරිසරය ද ප්‍රසන්න ලෙස තබා ගැනීම භික්ෂූන් වහන්සේගේ වගකීම යි.

සාමාන්‍යයෙන් හිඤ්ඤාත් වහන්සේලාට ව්‍යායාම අඩු ය. දවස පටන් ගැනීමේ දීම ඇඟේ මැලිකම ඇතිවිට දවස ම ක්‍රියාශීලී නොවේ. වැඩ කටයුතු කෙරෙන්නේ හෙමින් ය. බාගෙට ය. ඒ නිසා මොළය ද අප්‍රාණික වෙයි. හිඤ්ඤාත් වහන්සේගේ ඉගෙනීම් ආදී කටයුතු අතපසු වන්නේත් පිරිවෙන්වල පන්සල්වල වැඩකටයුතු අතපසු වී, අපිරිසිදු ව, අක්‍රමවත් ව පවතින්නේත් මේ අලසගතිය නිසා ය. මේ නිසා හිඤ්ඤාත් වහන්සේට ව්‍යායාමයක් අවශ්‍යම ය. වතාවත් නියමිතව තිබෙන්නේ මේ සඳහා ය. නිසිලෙස වත් පිළිවෙත් කරන හිඤ්ඤාත් වහන්සේ නමකට නිකම් ඉන්නට වෙලාවක් නැත. වතාවත තමාගේ දවස ප්‍රාණවත් ව ගත කිරීමට හොඳ ව්‍යායාමයකි. මොළය ක්‍රියාශීලීවන නිසා ඉගෙනීමට ද උපකාරී වේ. සෞඛ්‍ය සම්පන්න ජීවිතයකට ද හොඳ පිටිවහලකි.

මහජනයා නිතර යන්නට කැමැතිවන්නේ පිරිසිදුවත් අලංකාර ලෙසත් ආකාර්ශනීය ලෙසත් සරසා ඇති තැන්වලට ය. පන්සලට එන්නට ඔවුන්ට ශ්‍රද්ධාව ඇතිවන්නේ ද එසේ තිබෙනවිට ය. (සද්ධා ජාතො උපසංකමති) ආරාමයක් යනු ජනයා පැමිණ දැකබලා සතුටුවන සුව විදින තැන ය. එනම් උයන් ය. එසේ නම් පන්සල ද උයනක් විය යුතු ය. පන්සල හෝ පිරිවෙන උයනක් සේ සකස්කරගත යුත්තේ එහි වෙසෙන ඇත්තන් විසින් ම ය. එය වතාවතේ ප්‍රධාන අංගයකි.

චුල්ලවග්ග පාලියේ වත්තක්ඛන්ධකයෙහි හිඤ්ඤාත් වහන්සේ විසින් සපිරිය යුතු වත් තුදුසක් දක්වා ඇත. එම වත් සම්පූර්ණ නොකරන උපසපන් හිඤ්ඤාත් වහන්සේට දුකුලා ඇවැත් වේ. වත් සම්පූර්ණ නොකරන සාමණේරයෝ දඬුවම් ලැබිය යුත්තෝ ය. එම වත් තුදුස මෙසේ ය.

1. ආගන්තුක වත	8. ගමික වත
2. ආවාසික වත	9. ජන්තාසර වත (ගිනිහල් ගේ)
3. පිණ්ඩපාතික වත	10. වච්චකුටි වත
4. සේනාසන වත	11. ආවරිය වත
5. ආරණ්‍යක වත	12. උපච්ඡාය වත
6. අනුමෝදනා වත	13. සද්ධිවිහාරික වත
7. භත්තග්ග වත (දානශාලා)	14. අන්තේවාසික වත

ආචර්ය වත

හික්ෂු සංඝයා වනාහි ලෝකෝත්තර ජීවිතයට කැපවුණු විශාල පවුලකි. එහි සාමජිකයන් විසින් ඔවුනොවුන් කෙරෙහි සහයෝගයෙන් පැවැතිය යුතු ය. සසුනේ පැවිදිවූ අයට පියෙක් නැත. මවක් නැත. මා පියන් වෙනුවට සිටින්නේ ගුරුවරයා ය. ගුරුවරයා ශිෂ්‍යයා කෙරෙහි පුතෙක් ය යන හැඟීමෙන් ක්‍රියා කළ යුතු අතර ශිෂ්‍යයා ගුරුවරයා කෙරෙහි පියා යන හැඟීමෙන් ක්‍රියා කළ යුතු ය. ගුරුවරයන් වහන්සේ ශිෂ්‍යයාගේ සියලු දුක් සැප සොයා බලන්නා වාගේ ම ශිෂ්‍යයාත් ගුරුවරයාගේ දුක සැප නිතර සොය බැලිය යුතු ය.

උදෑසන ගුරුවරයාට පෙර පිබිදී උණු පැන් සිසිල් පැන් පිළියෙල කර තැබීම, කැඳ හෝ ගිලන්පස ආදිය පිළියෙල කොට පිළිගැන්වීම. මල් නෙලා තැබීම, දානශාලාවේ දී ගුරුවරයාට දානය වෙන්කොට තැබීම, පාත්‍රා සොදා තැබීම, දන් පිළිගැන්වීම, ගුරුවරයාගේ කුටිය පිරිසිදු කිරීම, ගුරුවරයා ගිලන්ව සිටි නම් ඒ අසල ම හිඳිමින් ගුරුවරයාට උවටැන් කිරීම, ගුරුවරයාගේ ඇමතුමක් ලැබේ දැයි නිතර සෙවිල්ලේන් සිටීම, කළ හැකි වයසේ කෙනෙකු නම් ගුරුවරයාගේ සිවුරු පිරිකර ආදිය සෝදා පිරිසිදු කර දීම, යනා දී කුදුමහත් කටයුතු සොයාබලා ඉටුකිරීම ආචාර්ය වත ලෙස සැළකේ. ආනන්ද භාමුදුරුවන් වහන්සේ බුදුරජාණන් වහන්සේ කෙරෙහි ඉතා හක්තියෙන් යුතු ව සැළකුවා සේ සෑම ශිෂ්‍ය නමක් ම ගුරුවරයා වෙත ගෞරවයෙන් හා කරුණාවෙන් උවටැන් කළ යුතු ය. ගුරුවරයා ද ශිෂ්‍යයා පුතෙකු සේ සියලු දුක සැප සොයා බලමින් රැක බලා ගත යුතු යි.

මෙසේ පිය පුතු සෙනෙහසින් ඔවුනොවුන්ට උදව් උපකාර කරගෙන ජීවිත් වනවිට පන්සල හා පැවිදි ජීවිතය ශිෂ්‍යයාටත් ගුරුවරයාටත් සුවදායක තැනක් වේ. එසේ නොවූ විට ගුරුවරයාට ශිෂ්‍යයා එපා වේ. ශිෂ්‍යයාට මහණකම ද එපා වේ. ඒ නිසා යට කී ආකාරයෙන් ගුරු සිසු දෙපිරිස අන්‍යෝන්‍ය සහයෝගයෙන් පවතින් නම් මේ සාසනයන් හික්ෂුන් වහන්සේන් දියුණු වන්නේ යැයි බුදුරජාණන් වහන්සේ වදාළ සේක.

ආගන්තුක වත

ආගන්තුකයෝ ගිහි පැවිදි වශයෙන් දෙපිරිසකි. එයින් ආගන්තුක වත් ඉටුකළ යුතු වන්නේ පැවිදි ඇත්තන්ට ය. එම වත ආගන්තුක වත හා ආවාසික වත යනුවෙන් දෙයාකාර වේ. එයින් ආගන්තුක වත යනු තමන් වෙනත් විහාරස්ථානයකට ගිය විට හැසිරිය යුතු පිළිවෙළයි. වෙනත් ආරාමයකට පිවිසෙන හිඤ්ඤන් වහන්සේ පළමුකොට පාවහන් ගලවා ඇතුළු වී සිවුරු ඒකාංග කරගෙන මහතෙරුන්වහන්සේ වෙත එළඹ වැද නමස්කාරකොට අවසර ගත යුතු ය. තමාගේ පාසිවුරු ආදිය නියම කරන තැනක තැබිය යුතු ය. පරිභෝග කරන පැන්, වැසිකිළි කැසිකිළි ආදිය ඇති තැන් විවාරා දත යුතු ය. සෙනසුනක් ලැබුණු විට පරික්ෂාකාරී ව ඊට ඇතුළු වී එය අපවිත්‍ර වී ඇත්නම් හැමද පිරිසිදුකර ගත යුතු ය. මිදුල හැමද පිරිසිදු කළ යුතු ය. වැසිකිළි අපවිත්‍ර නම් එය ද පිරිසිදු කරගත යුතු ය. ආරාමයේ වෙසෙන අනිත් ඇත්තන්ට හිරිහැර නොවන පරිදි වාසය කළ යුතු ය. ආගන්තුක කාමරයේ හෝ වෙනත් තැනක තිබෙන කිසිදු තමාට අදාළ නොවන උපකරණාදියක් ඇල්ලීමෙන් ක්‍රියාකරවීම් ආදියෙන් සහමුලින් ම වැළකිය යුතු ය. පොතක් පතක් වත් විමසීමකින් තොරව නොගත යුතු ය. එම ආරාමයෙන් පිටව යන තුරු ම එහි පවතින නීතිරීතිවලට දිනවරියාවට අනුකූල ව පැවතිය යුතු ය. සියලු දෙනා වහන්සේ එකතු වන දාන ශාලාව, විහාරගේ ආදී තැන්වලට සිනුව නාද කළ වහාම තමන් ද සහභාගී විය යුතු ය.

ආරාමයේ වෙසෙන කුඩා සාමණේර නමක් වත් නොමග යවනසුලු හැසිරීම්වලින් වැළකිය යුතු ය. එතැනින් නික්ම යන විට අසුන් හකුලා තබා, පාවිච්චි කළ වැසිකිළි ආදිය පිරිසිදු කොට, කාමරය හැමද දොර මැනවින් වසා, යතුරු බාරදී යා යුතු ය.

ආවාසික වත

ආගන්තුක වනෙහි අනෙක් අංශය නම් ආවාසික වත යි. එනම් ආරාමයේ වෙසෙන ඇත්තන් ආගන්තුකයෙකු පැමිණි විට අනුගමනය කළයුතු පිළිවෙත යි. ආගන්තුකයෙකු වඩින විට ලාබාල ඇත්තන් විසින් පෙරගමන් කොට පාසිවුරු පිළිගෙන සුදුසු තැන්වල තැබිය යුතු ය. අසුන් පැණවිය යුතු ය. පා දෙවීම් මුව දෙවීම් ආදියට පැන් තැබීම හෝ තිබෙන තැන්

පෙන්වීම හෝ කළ යුතු ය. වැඩිමහලු ආගන්තුකයන්ට වැදිය යුතු ය. අවශ්‍ය නම් පවත් සැලිය යුතු ය. දැනත් ගිලන්පස ආදිය විමසා පිළිගැන්විය යුතු ය. ආගන්තුකයා නවාතැන් ගන්නේ නම් සෙනසුනක් පිළියෙල කර දිය යුතු ය. එහිදී බීමට අවශ්‍ය පැන් තබා වැසිකිළි කැසිකිලි ආදී ඇති තැන්, යා යුතු තැන් නොයා යුතු තැන් කියා දිය යුතු ය. ආවාසිකයා කවර කටයුත්තක යෙදී සිටියත් ආගන්තුකයෙකු පැමිණිවිට ඒ වැඩ නවත්වා ආගන්තුක සත්කාරය කළ යුතු ය. ආගන්තුක සත්කාර නොකර සිටීම දුසිල්වතකුගේ ලක්ෂණයකි.

හත්තග්ග වත

දන්ගේ පිළියෙල කිරීම හා දන් පිළිගන්නා වේලාවේ අනුගමනය කරන පිළිවෙත හත්තග්ග වත නම් වේ. පන්සලක හෝ පිරිවෙණක ඉතා පිරිසිදුවට ම තිබිය යුතු තැන දාන ශාලාව යි. ලංකාවේ හිඤ්ඤන් වහන්සේලා අද බොහෝ සෙයින් ලබන්නේ මහජනයා පන්සලට ගෙනවිත් පුදන පිණිච්චපාතය යි. එසේනම් මහජනයාට ඒ පින්කම සතුටින් කිරීමට සුදුසු ප්‍රසන්න තැනක් ලෙස දානශාලාව තිබිය යුතුය. වැළඳීමට පෙර අතුපතු ගා පිරිසිදු කිරීම, නේවාසික සියලු හිඤ්ඤන් වහන්සේලා සදහා පාත්‍ර සොදා තබා ඇද්දැයි බැලීම, පානීය ජලය සපයා තැබීම, ගෙනෙන දානය දැමීමට බෙදීමට අවශ්‍ය උපකරණ සපයා තැබීම, දන්බෙදීමට කෙනෙකු නැත්නම් දන් බෙදීම, වළඳා අවසන් වූ පසු ඉතිරි ආහාරවලට සුදුසු දෙයක් කොට, ඉතිරි යමක් වෙනොත් ඉඳුල් සමග කසළ බැහැර කරන තැනට දමා භාජන සෝදා වේලා තැබීම, දන් ශාලාව තුළ ඉඳුල් වැනි අපද්‍රව්‍ය කිසිවක් තිබෙන්නට ඉඩ නොතැබීම, බල්ලන් බළලුන්ට ඇතුලුවිය නොහැකි පරිදි අගුලු දමා තැබීම දන් ශාලාවේ වත යි.

එසේ ම දානය වළඳන විට වැඩිමහලු පිළිවෙලින් හිඳගත යුතු ය. මහතෙරුන් වහන්සේලාට මදක් ඇතින් සෙසු අය වැඩ සිටිය යුතු ය. සේබියාවලට අනුව දන් වැළඳිය යුතු ය. සියලුදෙනාට දන් පිළිගන්වා අවසන් වන තුරු වැළඳීම ආරම්භ නොකළ යුතු ය. සියලුදෙනා වළඳා අවසන් වෙන තුරු අත නොසේ දිය යුතු ය. දන් පිළිගැනීමේ දී පළමුකොට මහතෙරුන් වහන්සේලාට බෙදන්නට සැලස්විය යුතු ය. වළඳා අවසන් කළ ඇත්තන් දන්ශාලාවෙන් කලින් පිටව යා යුත්තේ වතාවත පැවරි ඇත්නම් හෝ මහ තෙරුන්ගෙන් අවසර ඇත්නම් පමණි. දානශාලාවෙන් පිටව යන විට ද වැඩිමහලු පිළිවෙලින් පිටවිය යුතු ය.

අනුමෝදනා වත

හත්තවග්ග වතට ම අදාළ තවත් වතක් නම් අනුමෝදනාව යි. දන් වළඳා අවසානයෙහි නිකම්ම නැගිට නො යා යුතු ය. “ අනුජානාමි භික්ඛවේ හත්තග්ගෙ අනුමෝදිතුං ” යැයි වදාරා ඇති පරිදි නොවරදවා ම දන් දුන් අයගේ සිත් සතුටුවනු පිණිස අනුමෙවනි බණක් කිව යුතු ය. එය වළඳන්නට පෙර නොකළේ නම් වළඳා අවසානයේ කළ යුතු ය. අනුමෝදනාවට මහතෙරුන් සිටිය දී සෙසු භික්ෂූන් නො යා යුතු ය. අනුමෝදනාව අවසන් වනතුරු අඩුම තරමේ හතරපස් නමක් වත් දන්හළෙහි නැවතී සිටිය යුතු ය.

විහාර වත

විහාර මන්දිරය, සෑමළු බෝ මළු ආදිය පිළිබඳ වතාවත මෙන් ම තෙරුවන් වැදීම වත පිරිත කීම ද අයත් වන්නේ විහාර වතට ය. මේ සාසනික පහසුකම් හා ආගමික සැනසිල්ල අපට උදාවී ඇත්තේ බුදුරජාණන් වහන්සේ නිසා ය “ උන්වහන්සේ වැදීම හා උන්වහන්සේගේ වත් පිළිවෙත් ඉටුකිරීම සිවුපිරිසගේ ම යුතුකම යි. විශේෂයෙන් ම භික්ෂූන් වහන්සේ සංසරත්තය ලෙසින් උන්වහන්සේගේ සමීපයේ ම සිටින පිරිස යි. ඒ නිසා භික්ෂූන් වහන්සේ නමකට කොතරම් කටයුතු කිබුණත් විහාර වත පැහැර හැරීමට ඉඩක් නැත. එසේ සිදු කළේ නම් උන්වහන්සේ බුදුරජාණන් වහන්සේට කරන්නේ බරපතල අගෞරවයකි.

ඉර උදාවන්නට පෙර ම විහාරගේ පිරිසිදු කිරීම, බුදුරජාණන් වහන්සේට පැන් තැබීම, විහාර මළුව ඇමදීම, පරමල් ඉවත්කොට මලසුන් පිරිසිදු කිරීම, තැන් තැන්වල විසිරි ඇති පහන් ආදිය අහුලා නියම තැන්වල තැබීම ආදිය විහාරවතේ පූර්ව කෘත්‍යයන් ය.

මළු ඇමැදීම ඉතා සැලකිල්ලෙන් කළයුතු වතාවතකි. සුදුවැලි ඉස රටාවකට අතුගා සකස්කළ සෑ මළුව තරම් පියකර දසුනක් තවත් නැති තරම් ය. සාමාන්‍යයෙන් පන්සල ගමේ තිබෙන ඉතාම පිරිසිදු තැන ය. හැම දෙයක් ම ලස්සනට කලාවකට සකස් වූ තැන ය. භික්ෂූන් වහන්සේලා තමන්ගේ ආරාමය තමාගේ සංවරයේ ආදර්ශයක් ලෙස සලකා දකින්නන්ට ප්‍රබෝධයක් ඇතිවන තැනක් බවට පත් කරති. මනහර ලෙස පිරිසිදුවට බලාකියාගන්නා

මළුවකින් ආරාමයක තිබෙන සාමය හා ශාන්තිය ම මොනවට පැහැදිලි වේ. පෙර තමන් අතු පතු ගැ මිදුල දෙස බලා ලද ප්‍රීතියෙන් රහත් බව අවබෝධකර ගත් භික්ෂූන් පිළිබඳ පුවත් විශුද්ධි මාර්ගයේ සඳහන් වේ. මේ නිසා සෑමළු බෝ මළු අමදින විට ගල්කැට ආදිය අතින් ඉවත් කළ යුතු ය. සියලු කුණු ඉවත් වන ලෙසත්, වැලි මතු වන ලෙසත්, බොරළු යට යන ලෙසත්, ඉදල බරකොට අතුගැ යුතු ය. එසේ අතුගාන විට මාරුවෙන් මාරුවට සතර අතට අතුගැ යුතු ය. එක තැනකට වැලි ගොඩ නොගැසී මුළු මළුව පුරා සම ව වැලි විසිරෙන සේ අතු ගැ යුතු ය. කසල ගොඩ තිබෙන පැත්තට අතු ගැමෙන් වැලකිය යුතු ය. හැම දීම අවසන් කළ පැත්තේ කසල එකතුකොට ඉදලට ගෙන ඉවත් කළ යුතු ය.

මෙහි දී සැලකිය යුතු විශේෂ කාරණයක් නම් උදේ, දහවල් පූජාකළ ආහාර පූජාව භික්ෂූන් වහන්සේලා වළඳා අවසන් වූ සැණින් ඉවත් කොට සෝදා තැබිය යුතු ය. රාත්‍රී ගිලන්පස පූජාව විහාර මැදුර වසන්තට පෙර ඉවත් කර සෝදා තැබිය යුතු ය.

භික්ෂූන් වහන්සේලා දවසට තෙවරක් බුදුන් වැදිය යුතු ය. උදෑසන, දවල් දානයෙන් පසු සහ සන්ධ්‍යාව යනු ඒ තුන් වර යි. මෙයින් සැන්දෑකාලයෙහි සම්ප්‍රදායානුගත ක්‍රමයට වතපිරිත කිව යුතු ය. ඒ වතපිරිතට අනිවාර්යයෙන් අතීත ප්‍රත්‍යාවේක්ෂාව සහ දස ධර්ම සූත්‍රය මෙන්ම මෙම ක්‍රියාවන්හි ආවනාව ඇතුළත් විය යුතු ය.

වච්චකුටි වත

ශාසනයේ සෑම තැන ම වැසිහිටියට මූලිකත්වය හිමිවේ. එහෙත් වැසිකිළියේදී මූලිකත්වය හිමිවනුයේ පැමිණෙන පිළිවෙළ අනුව ය. ආ පිළිවෙළට වැසිකිළි යෑම ශාසනික පිළිවෙත යි. වැසිකිළියට පිවිසෙන විට කෙනෙකු එහි ඇති නැති බව දැනගැනීම සඳහා කැරීම හෝ දොරට තට්ටු කිරීම කළ යුතු ය. සිවුරහැඳ වැසිකිළියට නොයා යුතු ය. නියමිත දණ්ඩෙහි හෝ වැලෙහි සිවුර තබා වැසිකිළියට පිවිසිය යුතු ය. පාදුකාවට නගින තුරු අදනය නො එසවිය යුතු ය. අනවශ්‍ය ප්‍රමාණයට ශබ්ද නැගෙන සේ තතනමින් වැසිකිළි නොකළ යුතු ය. දත් මදිමින් වැසිකිළි නොකළ යුතු ය. නියමිත බඳුනෙන් බැහැර වැසිකිළි කැසිකිළි නොකළ යුතු ය. මුත්‍රා කරන තැන කෙළ නොගැසිය යුතු ය. ශබ්ද නැගෙන සේ සේදීම නොකළ යුතු ය. පාදුකාව මතදී ම අදනය පහත දමා බැහැර විය යුතු ය. සිටගෙන මලමුත්‍ර කිරීම නොකළ යුතු ය.

සෝදන බඳුනෙහි ජලය ඉතිරිකර නොයා යුතු ය. තමා නිසා වැසිකිළිය අපවිත්‍ර වුවහොත් අනිකෙකුට සුද්ද කිරීමට ඉඩ නොතබා තමා ම පිරිසිදු කර යා යුතු ය. වැසිකිළි බඳුන තුළ හිරවිය හැකි ගල්කැට ලී කැබලි ආදී දේ තිබේ නම් එය දුටු කෙනා ඉවත් කර යා යුතු ය. වැසිකිළියේ හා ඉන් පිටත පරිසරය පිරිසිදුව තබාගැනීමට දායක වීම සියලු දෙනාගේ ම වගකීමක් බව සිහිකළ යුතු ය.

විහාරවත නිසි ලෙස ඉටු කිරීමෙන් ඔබ දෙවියන්ගේ ප්‍රසාදයට විශේෂයෙන් ලක්වන්නේ ය. පන්සල් වත හා හත්තග්ග වත ඉටුකිරීමෙන් මහජන ප්‍රසාදයට විශේෂයෙන් ලක්වන්නේ ය. ආගන්තුක ආචාර්ය උපාධ්‍යය හා වැසිකිළිවත් ඉටුකරන හිඤ්ච සංඝයාගේ ප්‍රසාදයට විශේෂයෙන් ලක්වන්නේ ය.

පුහුණුවට

ආගන්තුකාචාර්ය පිණ්ඩවාරී සෙනාසනාරඤ්ඤනුමොදනාසු වතනානි භතෙන ගමිකසස ජනනාසරෙ තථා වච්චකුට්ඨපවෙසෙ ආචරියුපජ්ඣායක සිසස සද්ධිවිහාරී වතනානි පි සබ්බෙසො ව වතනානි චුතනානි වතුදදසෙ ව විසුද්ධ විතෙතන විනායකෙන

අභ්‍යාස

1. වතනනං න පරිපුරෙනො..... යන්න කටපාඩමින් කියන්න.
2. ' වතාවත් කිරීමෙන් තමාට ලැබෙන වාසි ' යන මෑයෙන් ශිෂ්‍ය සමිතියේ කතාවක් පවත්වන්න.
3. තමන් දිනපතා ඉටු කරන වත් පිළිවෙත් හා තමාට භාරව ඇති වතාවත් ලැයිස්තුවක් කාලසටහනක් සේ පිළියෙල කර අභ්‍යාස පොතේ සටහන් කරන්න.